

1

DE ONTWAKING

We kennen allemaal wel het gevoel van wakker worden. De oorzaak van het ontwaken is vaak een geluid, iemand die zich naast je omdraait, een zonnestraal die inmiddels je gezicht bereikt of de biologische klok die tegen je vertelt dat je wakker moet worden.

Maar het moment van in slaap vallen is veel mysterieuzer. Je kunt nooit echt precies het moment terughalen wanneer je oogleden zwaarder werden en je bewustzijn naar een andere wereld ging. Hoe bijna alle spieren in je lichaam zich ontspanden en hoe je hersenen alles van de meegemaakte dag begonnen te verwerken. Soms lijken de beelden die voorbij schieten in een droom zo levensecht, dat je trillend of huilend wakker wordt. Zo gebeurde dit ook bij mij.

Het waren de gezichten van verschillende vrouwen die als nabeelden op mijn netvlies voorbij kwamen terwijl ik mijn ademhaling voelde versnellen. De gezichten van de vrouwen staarden emotioneel mijn kant op en een rilling liep over mijn rug.

Mijn hartslag ging omhoog en ik merkte dat mijn zintuigen langzaam weer prikkels uit de omgeving haalden. Van alle mogelijke manieren om wakker te worden, was het de warmte van de zon die mijn gezicht had bereikt en het licht dat op mijn oog begon te schijnen.

Ik werd langzaam wakker, al besloot ik mijn ogen nog even dicht te houden. Ik lag lekker en ik had eigenlijk helemaal geen zin om uit bed te gaan.

Toch voelde ik direct dat ik op een andere manier wakker werd dan vanuit andere nachten. Het zachte, donzen dekbed wat normaal gesproken over me heen lag, voelde ik niet. Ook het zachte matras waarin

mijn lichaam een afdruk maakte, voelde ik deze keer niet.

Daarnaast was er nog iets anders aan de hand. Ik weet dat je het moment van in slaap vallen nooit kunt herinneren, maar deze keer kon ik me überhaupt niet herinneren dat ik was gaan slapen. Het moment van naar bed gaan ontbrak in mijn hoofd en het gevoel dat er iets niet klopte, sloop mijn lijf binnen.

Mijn ogen schoten open en ik kwam langzaam overeind. Ik spreidde mijn vingers en voelde kleine blaadjes mos aan de binnenkant van mijn handpalm. Het mos voelde warm en zacht aan en toen ik beter rondkeek, zag ik een kamer die me totaal niet bekend voorkwam. De kamer bevatte een paar beschadigde spullen en alle muren waren bedekt met klimplanten, mossen en verschillende soorten bladeren.

Toen ik naar links keek, zag ik dat het grootste gedeelte van de muur eruit gesloopt was en dat ik vanaf mijn kamer de buitenlucht kon zien.

Moeizaam krabbelde ik overeind en deed ik een poging om mezelf beter te oriënteren op waar ik was. Mijn spieren waren stijf en het voelde alsof ik ontzettend lang had geslapen, langer dan normaal gesproken. Toen mijn spieren beter doorbloed waren, ging het lopen al een stuk beter en liep ik richting de plek waar ooit een muur of raam had gezeten. De wind bereikte me toen ik bijna bij de rand van de kamer was en ik haalde diep adem. Het was warm en het moest zeker boven de 25 graden zijn. De zon stond bovenaan de hemel en de lucht voelde vochtig aan. Het leek alsof het net geregend had.

Ik kreeg eindelijk beter zicht op waar ik was, maar in plaats van dat dit duidelijkheid had moeten scheppen, zorgde het voor complete chaos in mijn hoofd. Ik keek uit over een landschap dat bestond uit vervallen en oude gebouwen, waar inmiddels de natuur haar ruimte terug aan het claimen was. Alle gebouwen waren begroeid met planten, net zoals dat ook bij deze kamer gebeurd was. De meeste gebouwen waren beschadigd en het leek alsof de verschillende torens zware tijden hadden meegemaakt. Een gevoel van paniek kroop mijn lichaam in, want ik had werkelijk geen idee waar ik was.

De wind stak weer sterk op en liet alle bladeren en takken rondom de gebouwen ritselen en bewegen. In de verte had ik zicht op de lucht

en ik staarde naar twee grote, ronde bollen die aan de hemel stonden. Ik moest tegen het zonlicht inkijken, maar vanaf hier leken het twee gigantische planeten.

Ik deed een paar passen achteruit en draaide me vervolgens om. Ik richtte mijn blik op iets anders in de hoop dat ik weer helder kon nadenken, maar helaas gebeurde dit niet. Ik had werkelijk geen idee waar ik was en wat ik deed in deze kamer. Ook wist ik niet hoe ik hier was beland of sterker nog, wat mijn eigen naam was!

Plotseling kreeg ik het benauwd en bekeek ik vluchtig mijn eigen lichaam. Ik had een legergroene broek aan en ik staarde naar mijn blote voeten. Ook kwam ik er nu pas achter dat ik geen shirt aan had. Het enige wat ik aan had, was een broek. Verder helemaal niets. Ik liet mijn handen over mijn lichaam glijden en voelde de contouren van mijn spieren. Aangezien ik mijn eigen naam niet meer kon herinneren, kon ik uiteraard ook niet herinneren dat ik zo afgetraind was.

Ineens zag ik de deur van mijn kamer op een kier staan. Ik had er nog helemaal niet over nagedacht om verder te kijken. Ik moest toch iemand tegenkomen die me meer kon vertellen over de plek waar ik zojuist wakker geworden was.

Ik liep richting de deur en duwde hem voorzichtig open. Met licht gekraak sloeg hij helemaal open en staarde ik richting een zonverlichte gang. Ook hier waren alle muren bedekt met verschillende planten. Ik liep voorzichtig door de gang en was voorbereid om iets of iemand tegen te komen. Ik had niets anders dan mijn eigen vuisten om mezelf te verdedigen, maar ik nam mezelf voor om het scenario af te spelen in mijn hoofd waarbij dit niet nodig was.

De gang leidde me uiteindelijk richting een lange brede trap die uitkwam in een grotere hal die bestond uit een lichtkoepel waar een ijzeren frame overheen liep. Ik kon me zomaar voorstellen dat dit ooit gediend had als een ontvangsthal. Ook hier hadden de planten hun weg gevonden naar het hoogste punt en het zag er naar uit dat ik ook hier helemaal alleen was.

'Hallo?' riep ik meer dan dat ik het vroeg. 'Is daar iemand?'

'Is daar iemand, is daar iemand, is daar iemand?' echode mijn stem door de hal.